

დანიელის წიგნი — ოთხმოცდაერთი

წინასწარმეტყველური მდინარის გაცხადება: მოგზაურობა დანიელის ხილვათა მოძრაობებს შორის არსებულ კავშირებში

Jeff Pippenger

2024-02-24

ცოდნა, რომელიც პირველი ანგელოზის მოძრაობაში იქნა დაბეჭდილობიდან გახსნილი, წარმოდგენილია დანიელის წიგნში ულას მდინარის ხილვით. ეს ხილვა წარმოადგენს დანიელის მეშვიდე, მერვე და მეცხრე თავებს, ხოლო ცოდნა, რომელიც მესამე ანგელოზის მოძრაობაში იქნა გახსნილი, წარმოდგენილია ჰიდექელის მდინარის ხილვით, რომელიც წარმოადგენს მეათე, მეთერთმეტე და მეთორმეტე თავებს. ამ ორ მოძრაობას შორის კავშირები მრავლად არის. ეს ორი მოძრაობა ერთმანეთთან დაკავშირებულია ას ოცდაექვსი წლით — 1863 წლის ამბოხებიდან 1989 წელს, აღსასრულის ჟამამდე.

ორივე უკანასკნელი დრო, თითოეულ მოძრაობაში, აღნიშნულია ლევიანთა ოცდამექვსე თავის „შვიდი დროით“. წარმართობამ და შემდეგ პაპიზმმა თელა საწმიდარი და მხედრობა აღსასრულის დრომდე, 1798 წლამდე. 1863 წლის აჯანყებიდან 1989 წლამდე ხდებოდა სულიერი გათელვა, როგორც ეს წარმოდგენილია ეზეკიელის მერვე თავში მოხსენიებული ოთხი სისამაგლით.

პირველი რისხვის დასასრულიდან უკანასკნელი რისხვის დასასრულამდე, 1844 წლამდე გასული ორმოცდაექვსი წელი, რომლის განმავლობაშიც ქრისტემ ააშენა სულიერი ტაძარი, რომელშიც იგი უეცრად შევიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, პარალელურია აღსასრულის დროს 1989 წლიდან მოახლოებულ საკვირაო კანონამდე, როდესაც ქრისტე კვლავ აშენებს სულიერ ტაძარს, რომელთანაც იგი უეცრად მოვა გამოცხადების მეთერთმეტე თავის დიდი მიწისძვრის ჟამს.

როდესაც მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წელს, აღთქმის მაცნე უეცრად გამოჩნდა ლევის ძეთა განსაწმედად; მაგრამ 1863 წლისთვის იმ ურწმუნო ლევიანებმა უარყვეს მოსეს უწყება, რომელიც ელიას მიერ იყო მოტანილი, და უდაბნოში ხეტიალს მიეცნენ. ამ გამოცდის პროცესში „მშენებელნი“ საბოლოოდ უარყოფდნენ „შვიდი ჟამის“ „ქვაკუთხედს“, და შემდეგ ფილადელფიის მოძრაობიდან ლაოდიკიის ეკლესიაში გადაინაცვლებდნენ. უკანასკნელ დღეებში, როდესაც აღთქმის მაცნე უეცრად მოვა თავის ტაძარში, მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონის ჟამს, იგი ერთგულ ლევიანებს გამოიყენებს თავისი სხვა ფარის მოსახმობად. უკანასკნელი დღეების ერთგულნი ლაოდიკიის „ეკლესიიდან“ ფილადელფიის „მოძრაობაში“ იქნებიან გადასულნი.

პირველი ანგელოზის მოძრაობამ თავისი ფორმალიზებული უწყება გამოაქვეყნა მეფე ჯეიმსის ბიბლიის გამოცემიდან ორას ოც წლის შემდეგ, ხოლო მესამე ანგელოზის მოძრაობამ თავისი ფორმალიზებული უწყება გამოაქვეყნა დამოუკიდებლობის

დეკლარაციის გამოცემიდან ორას ოც წლის შემდეგ. ორივე მოძრაობის ფორმალიზებული უწყება ძალამოსილ იქნა ისლამის შესახებ წინასწარმეტყველების აღსრულებით, რომელიც ანგელოზის ჩამოსვლით აღინიშნა. ანგელოზის მოსვლამ ჰაბაკუმის მეორე თავის „მსჯელობის“ დასაწყისი გამოავლინა და ჰაბაკუმის დაფების გამოქვეყნებამდე მიიყვანა.

ჰაბაკუმის დაფებით წარმოდგენილმა ძალმოსილმა უწყებამ მიიყვანა იმედგაცრუებამდე, რამაც შემოიტანა დაყოვნების დრო, რომელმაც წარმოშვა შუალდამის ღალადის უწყება, და რომელიც დასრულდა შუალდამის ღალადის უწყების აღსრულებით. ის პარალელები, რომლებიც ამ ორ მოძრაობას შორის არსებობს, დამარწმუნებელი მტკიცებულებაა მათთვის, ვინც დანახვას ირჩევს, რომ მილერიტული ისტორიის ყველა ელემენტი დაკავშირებულია ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიასთან და მასში მეორდება. უკანასკნელი წვიმის დროითი პერიოდი მილერიტულ მოძრაობაშია წინასახეობრივად წარმოდგენილი, ხოლო მისი აღსრულება Future for America-ს მოძრაობაში ხდება. შთაგონება მრავალგზის აუწყებს მათ, ვისაც სმენა სურს, რომ მხოლოდ ისინი, ვინც უკანასკნელ წვიმას შეიცნობენ, მიიღებენ მას.

გვიანი წვიმის პერიოდი, მოძრაობა და უწყებაც მთლიანად მილერიტთა ისტორიაშია წარმოდგენილი, და სიტყვა „ამოცნობა“ ნიშნავს იმის დანახვას, რაც წინათ უკვე გინახავს. გვიანი წვიმის პერიოდის, მოძრაობისა და უწყების დანახვის ერთადერთი გზა არის ამოცნობა იმისა, რომ იგი მილერიტთა ისტორიაში იყო ილუსტრირებული. იგი სხვა წმინდა რეფორმაციულ მოძრაობებშიც იყო ილუსტრირებული. მილერიტთა მოძრაობა საწყისი მოძრაობა იყო, რომელიც დასასრულის მოძრაობას წარმოადგენს, და ამიტომ მას ბევრად უფრო მეტი უშუალო მინიშნება აქვს, ვიდრე ადრეულ რეფორმაციულ მოძრაობებს. მასში ასევე არის ალფასა და ომეგას ხელწერა, რომელიც ყოველთვის საგნის დასასრულს მისი დასაწყისით ასახავს.

მილერიტულ მოძრაობაში საფუძვლები დამყარდა, ხოლო ცენტრალური სვეტი იყო დანიელის მერვე თავის მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლები. მე ვიცი, რომ და უაიტი მეთოთხმეტე მუხლს ცენტრალურ სვეტად და საფუძვლად განსაზღვრავს, მაგრამ სინამდვილე ის არის, რომ მეთოთხმეტე მუხლი არის მეცამეტე მუხლის კითხვაზე პასუხი. პასუხი ცარიელია იმ კითხვის გაგების გარეშე, რომელიც ამ პასუხს იწვევს. მეცამეტე მუხლი განსაზღვრავს გათელვის ხილვას, რომელიც სრულდება ორი გამაპარტახებელი ძალის მიერ, ხოლო მეთოთხმეტე მუხლი არის ხილვა ქრისტესი, რომელიც აღადგენს ტაძარსა და ლაშქარს, რომლებიც გათელილ იქნა. ორი ხილვა უშუალოდ არის ერთმანეთთან დაკავშირებული კონტექსტით, გრამატიკითა და პალმონის მიერ, საოცარი მთვლელის მიერ.

უილიამ მილერი გამოყენებულ იქნა საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებების გამოსავლენად, რაც არის დანიელის წიგნის მერვე თავის მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლები. პირველი სამკაული, რომელიც მან აღმოაჩინა, იყო „შვიდი დრო“, რაც წარმოადგენს მეცამეტე მუხლში აღწერილ გათელვას, ხოლო ის ჩარჩო, რომელზედაც მან მთელი თავისი წინასწარმეტყველური სტრუქტურა ააგო, იყო მეცამეტე მუხლში წარმოდგენილი „ორი გამაპარტახებელი ძალის“ მოტივი. მილერმა სწორად

განსაზღვრა, რომ მეცამეტე მუხლის „მუდმივი“ სისაძაგლე იყო წარმართობა, ხოლო გამაპარტახებელი ძალის დანაშაული — პაპიზმი. ამ აზრით, მილერის ჩარჩოს თვით „საფუძველი“, და საფუძვლისა და ცენტრალური სვეტის „საფუძველი“, იყო იმის გაგება, რომ მერვე თავში „მუდმივი“ წარმართობას წარმოადგენდა. მილერიტული ისტორიიდან ცოდნის ზრდის საფუძველი იყო ის, რომ დანიელის წიგნის მერვე თავის „მუდმივი“ წარმართობა იყო, და შთაგონება ფრთხილად აღნიშნავდა, რომ „ისინი, ვინც სამსჯავროს ჟამის შეძახილი გასცეს, ‘მუდმივის’ შესახებ სწორ შეხედულებას ფლობდნენ.“

სინათლის საფუძველი, რომელიც 1989 წელს აღსასრულის ჟამს „ცოდნის გამრავლებად“ არის წარმოდგენილი, ასევე „მუდმიურია“. ეს უზრალოდ კიდევ ერთი საღვთო პარალელია. ცოდნის იმ გამრავლების ამოსაცნობად, რომელიც დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვს მუხლშია წარმოდგენილი, საჭიროა ელენ უაითის წერილთა გამოყენება. თავის წერილებში იგი მიუთითებს, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეერთე მუხლის ისტორია კვლავ განმეორდება დანიელის მეთერთმეტე თავის საბოლოო მუხლებში. იმ შთაგონებული მინიშნების გარეშე ოცდამეერთე მუხლის პარალელური ისტორიის გაგება ორმოცე და ორმოცდამეერთე მუხლებთან შედარებით ბევრად უფრო რთული ამოცანა იქნებოდა.

დანიელის წიგნში „მუდმივი“ წარმართობას აღნიშნავს და იგი მილერიტებისთვის საძირკვლის საძირკველია; ასევე იგი არის გზავნილის საფუძველი ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობისთვის. ეს აგრეთვე არის ის ჭეშმარიტება, რომელიც განზრახ იქნა შეცდომად ქცეული „სიცრუის“ მიერ, რომელიც შეტანილ იქნა ლაოდიკიური ადვენტიზმის მესამე თაობაში; ეს იქნა ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი ეზეკიელის მერვე თავში „ქალთა გოდებით თამუზზე“ აღნიშნული მესამე სისაძაგლით, და იმ კომპრომისით, რომელსაც წარმოადგენს პერგამოს მესამე ეკლესია.

ღვთიური ხელმძღვანელობა, რომელიც „ყოველდღიურის“ როლს წარმართავს როგორც საკითხს გვიანი წვიმის დროს, აბსოლუტურად განსაცვიფრებელია და ადამიანისეული აგების ყოველგვარ შესაძლებლობას აღემატება. ლაოდიკიური ადვენტიზმის მეოთხე თაობა წარმოდგენილია, როგორც მზისადმი თავყანისმცემლად თავდახრილი, და ამით წარმოადგენს მხეცის ნიშნის მიღებას. და უაიტი მიუთითებს, რომ ამ ნიშნის მიღება ნიშნავს იმავე აზროვნებამდე მისვლას, რაც მხეცს აქვს, და რომ ისინი, რომლებიც ანტიქრისტეს მნიშვნელობის გამო დაბნეულობაში შევლენ, საბოლოოდ ცოდვის კაცის მხარეს აღმოჩნდებიან. ყოველივე ეს წარმოდგენილია იერუსალიმში მყოფი მოხუცი კაცებით ეზეკიელის მერვე თავში.

მესამე და მეოთხე თაობაში ღმერთი სჯის მათ, რომელთაც იგი სძულთ, და ეს სასჯელი აღსრულდება მაშინ, როდესაც მეორე ჯგუფი ღვთის მოწონების ბეჭედს იღებს. წმინდა წერილის სწორედ ის მონაკვეთი, რომელმაც უილიამ მილერს მისცა ის სინათლე, რომელიც სჭირდებოდა, რათა ეცნო, რომ დანიელის წიგნში „მუდმიურში“ წარმოჩენილი იყო წარმართული რომი, არის ცოდვის კაცის ყველაზე პირდაპირი იდენტიფიკაცია, რომლის წინაშეც ეზეკიელის მერვე თავში უხუცესი კაცები თავყანს სცემენ. ეს თავი განსაზღვრავს მეორე გამაპარტახებელი ძალის პაპს და, ამავე დროს,

განსაზღვრავს პირველი გამაპარტახებელი ძალის წარმართობასაც. და ჭეშმარიტება, რომელიც ამ მონაკვეთის საგანს წარმოადგენს, არის წარმართული რომის როლი, რომელიც 2 თესალონიკელთა წიგნში ის ძალაა, რომელიც პაპობას ტახტზე ასვლას უშლის ხელს 538 წლამდე.

„მუდმივი“, რომელიც მილერის საფუძველმდებარე ჭეშმარიტება იყო და რომელმაც მას საშუალება მისცა შეედგინა წინასწარმეტყველების ჩარჩო ორ გამაპარტახებელ ძალაზე დაფუძნებით, რომლებიც თელავენ საწმიდარსა და ლაშქარს, არის ის ჭეშმარიტება, რომელსაც პავლე მიუთითებს როგორც უარყოფილ ჭეშმარიტებას და რომელიც უკანასკნელ დღეებში ძლიერ ცდუნებას მოუვლენს მათ, ვისაც სწორედ ის ჭეშმარიტება არ უყვარს. პარალელური ისტორიების თანახმად, სწორედ იმავე ჭეშმარიტებამ, რომელიც საფუძველმდებარე ჭეშმარიტებაა, მისცა Future for America-ს შესაძლებლობა შეედგინა წინასწარმეტყველების ჩარჩო უკანასკნელ დღეებში საბოლოო სამმაგი კავშირის შესახებ.

არა მხოლოდ ეს, არამედ ის საფუძვლოვანი ჭეშმარიტება, რომელიც ორივე პარალელური ისტორიისათვის საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებაა, გადაიქცა იმ „სიცრუედ“, რომელიც იქცა ფუძემდებლურ შეცდომად და პავლეს ძლიერ საცდურად, როგორც ცრუ გვიანი წვიმის „მშვიდობა და უსაფრთხოება“ უწყების ჩარჩო, რომელსაც ქადაგებენ ის კაცები, რომლებიც აღარასოდეს აღამაღლებენ თავიანთ ხმას და აღარ უჩვენებენ ღვთის ხალხს მათ დანაშაულებს. „მუდმივი“ წარმოადგენს როგორც პირველი, ისე მესამე ანგელოზის მოძრაობის საფუძველს, და როდესაც ლაოდიკიის მეამბოხეებმა მისი მნიშვნელობა თავდაყირა დააყენეს იმით, რომ სატანური სიმბოლო ქრისტეს სიმბოლოდ გაასაღეს, ცრუ სიმბოლო იქცა ცრუ გვიანი წვიმის ყალბი უწყების საფუძველად.

შეყოვნდით და განცვიფრდით; იყვირეთ და ღაღადებდეთ: დამთვრალნი არიან, მაგრამ არა ღვინით; ბარბაცებენ, მაგრამ არა მათრობელა სასმელისაგან. რადგან უფალმა გადმოღვარა თქვენზე ღრმა ძილის სული და დაგიხშოთ თვალები; წინასწარმეტყველნი და თქვენი მთავარნი, მისანნი, დაფარა მან. და ყოველი ხილვა თქვენთვის იქცა როგორც დაბეჭდილი წიგნის სიტყვები, რომელსაც აძლევენ სწავლულს და ეუბნებიან: გთხოვ, წაიკითხე ეს; ხოლო იგი ამბობს: არ შემიძლია, რადგან დაბეჭდილია. და წიგნს აძლევენ უსწავლელს და ეუბნებიან: გთხოვ, წაიკითხე ეს; ხოლო იგი ამბობს: უსწავლელი ვარ. ამიტომ თქვა უფალმა: რადგან ეს ხალხი მიახლოვდება მე თავისი პირით და თავისი ბაგეებით პატივს მცემს, მაგრამ თავისი გული შორს გაიტანა ჩემგან, და მათი შიში ჩემს მიმართ ადამიანთა დარიგებით ნასწავლია, ამიტომ, აჰა, კვლავ მოვიმოქმედებ საოცარ საქმეს ამ ხალხში, დიახ, საოცარ საქმეს და საკვირველებას; რადგან მათი ბრძენთა სიბრძნე დაიღუპება და მათი გონიერთა გონიერება დაიფარება. ვაი მათ, რომელნიც ღრმად მალავენ თავიანთ ზრახვას უფლისაგან, და მათი საქმენი ბნელშია, და ამბობენ: ვინ გვხედავს ჩვენ? და ვინ გვიცნობს ჩვენ? ჭეშმარიტად, თქვენი ყველაფრის ამოყირავება მეთუნის თიხად შეირაცხება: განა ქმნილება ეტყვის თავის შემოქმედს: მან მე არ შემქმნა? ან განა ჩამოყალიბებული საგანი ეტყვის თავის ჩამომყალიბებელს: მას გონიერება არ ჰქონდა? ესაია 29:9–16.

ყველა წინასწარმეტყველი უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობდა, და აშკარა ტყუილი იმისათვის, რომ „მუდმივის“ მნიშვნელობა თავდაყირა დააყენონ, მჭიდროდ ჰზამავს მიუტევებელი ცოდვის განსაზღვრებას. ადამიანის სამუდამოდ დაღუპულად გამოცხადება სხვა ადამიანების მიმართ სცილდება ადამიანთა უნარსა და ზნეობრივ უფლებამოსილებას, მაგრამ აქ სწორედ ეს არ არის იგულისხმებული.

ესაიაში ისინი, ვინც ყველაფერს თავდაყირა აყენებენ, რაც უბრალოდ სხვა ფორმით გამოხატავს იმას, რასაც ესაია სხვაგან სიბნელისთვის ნათლის და ნათლისთვის სიბნელის დარქმევად განსაზღვრავს, იდენტიფიცირებულნი არიან, როგორც ძველი კაცები, რომლებიც იერუსალიმს მართავენ, მაშინ, როცა მათი საბოლოო სამსჯავრო იქმნება წარმოდგენილი.

ვაი მათ, რომელნიც ბოროტს კეთილად უწოდებენ და კეთილს — ბოროტად; რომელნიც ბნელს სინათლედ სახავენ და სინათლეს — ბნელად; რომელნიც მწარეს ტკბილად სახავენ და ტკბილს — მწარედ! ვაი მათ, რომელნიც თავიანთ თვალში ბრძენნი არიან და თავიანთ წინაშე გონიერნი! ვაი მათ, რომელნიც ღვინის სმაში ძლიერნი არიან და მაგარი სასმელის შეზავებაში — ძაღვანნი; რომელნიც ქრთამისათვის ამართლებენ უკეთურს და მართალს მის სიმართლეს ართმევენ! ამიტომ, როგორც ცეცხლი შთანთქავს ნამჯას და ალი შთანთქავს ბზეს, ასევე მათი ფესვი ღპობად იქცევა და მათი ყვავილი მტვერივით აიფანტება; რადგან მათ უკუაგდეს ცაბოთ უფლის რჯული და შეიძულეს ისრაელის წმიდის სიტყვა. ამიტომ აღიგზნო უფლის რისხვა მისი ერის წინააღმდეგ, და გაიწოდა მისმა ხელმა მათზე, და დასცა ისინი; და შეირყა მთები, და მათი გვამები ქუჩების შუაგულში ეყარა დახეული. ამ ყველაფრის მიუხედავად, მისი რისხვა არ განქარდა, არამედ მისი ხელი კვლავაც გაწვდილია. და აღუმართავს ნიშანს შორიდან ხალხებს და დაუსტვენს მათ ქვეყნის კიდიდან; და აჰა, მოვლენ სწრაფად, მსწრაფლად. ესაია 5:20–26.

ღმერთის დროშა (ას ორმოცდაოთხი ათასი) აღიმართება როგორც დროშა მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის ჟამს, როდესაც „უფლის რისხვა აღიგზნება თავისი ხალხის წინააღმდეგ“, და იგი „გაიწვდის მათზე თავის ხელს“, და „დასცემს მათ“, და „მათი გვამები დაიფლითება ქუჩების შუაგულში.“ ქუჩების შუაგული არის იერუსალიმის ქუჩები, როდესაც ეზეკიელის მეცხრე თავის დამღუპველ ანგელოზებს ებრძანებათ, გამოვიდნენ „და დაჰკარით: ნუ შეიბრალებს თქვენი თვალი და ნუ დაინდობთ: სრულიად დახოცეთ მოხუციც და ჭაბუკიც, ქალწულებიც, მცირეწლოვანნი და დედაკაცნი; მაგრამ ნუ მიუახლოვდებით არავის, ვისზედაც არის ნიშანი; და დაიწყეთ ჩემი საწმიდრიდან. მაშინ დაიწყეს იმ მოხუცებულთაგან, რომლებიც სახლის წინ იყვნენ.“ ეზეკიელის „მოხუცებულნი“, რომელნიც, როგორც და უაიტი აცხადებს, უნდა ყოფილიყვნენ ხალხის მცველნი, არიან ესაიას „ეფრემის მთვრალნი“, რომელნიც „ყველაფერს უკუღმა აყენებენ“ ოცდამერვე და ოცდამეცხრე თავებში.

მეხუთე თავში ისინი არიან ისინი, ვინც არიან „ღვინის სმაში ძლიერნი და მაგარი სასმლის შერევაში ძაღვანნი, რომლებიც ბოროტს ქრთამისათვის ამართლებენ.“

წიგნის Questions on Doctrine-ის გამოქვეყნებით, ძველმა კაცებმა განდგომილი პროტესტანტობის სასმისიდან სვეს და წარმოადგინეს გამართლების ცრუ სახარება, რომელიც ამტკიცებს, რომ ადამიანები ვერ განიწმიდებიან, რომ ქრისტე ჩვენი შემცველია, მაგრამ არა ჩვენი მაგალითი. ამით ამ წიგნმა ბოროტი გაამართლა, იმ საზღაურისათვის, რომ მიღებულნი ყოფილიყვნენ განდგომილი პროტესტანტობის დაცემულ ეკლესიებს შორის. ეს მონაკვეთი მიუთითებს მათ საბოლოო სამსჯავროზე, და ამ სამსჯავროს მიზეზი ისაა, რომ მათ „შეიძულეს ისრაელის წმიდის სიტყვა.“ მათ ეს გააკეთეს „მუდმივის“ შესახებ იმ გაგების უარყოფით, რომელიც წარმოადგინეს მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის ძახილი გასცეს, და განდგომილი პროტესტანტობის სასმისიდან სმით.

ამ მონაკვეთში ისინი ტკბილს მწარედ აქცევენ და მწარეს — ტკბილად. უწყება, რომელიც ანგელოზის ხელშია, როცა იგი ჩამოდის, ტკბილია, მაგრამ ამ უწყების დასასრული მწარეა. ისინი ამტკიცებენ, რომ ჭეშმარიტი გვიანდელი წვიმის უწყება, რომელიც მაშინ იწყება, როდესაც ანგელოზი ჩამოდის, მწარეა; ხოლო დასასრულს ტკბილ ცრუ მშვიდობისა და უსაფრთხოების უწყებას ასახელებენ, რადგან მათ არ ძალუძთ, არ გადააყირავონ ყველაფერი.

მონაკვეთი, სადაც ეს ცოდვაა წარმოდგენილი, მათი საერთო გამოსაცდელი დროის დასასრულს მდებარეობს. ამიტომ, მართებულია დავინახოთ, რომ მათი ქმედება — წარმართობის სატანური საქმის ქრისტეს საქმედ მიჩნევა — არის შეუწდომელი ცოდვის წინასწარმეტყველური პარალელი, რაც გულისხმობს სულიწმიდის საქმის სატანის საქმედ მიჩნევას. „სიცრუის“ ადვენტიზმის მესამე თაობაში მოთავსებამ საფუძვლად დაუდო მათი ცრუ გვიანი წვიმის უწყების ლოგიკას და, საბოლოოდ, მათზე მოავლენს ძლიერ ცდუნებას. სწორედ ის მონაკვეთი, სადაც მიიღრმა „ყოველდღიურის“ სწორი მნიშვნელობის გაგებამდე მიაღწია, არის ადგილი, სადაც ისინი დამხოზილებად არიან წარმოჩენილნი.

ნურავინ შეგაცდენთ არავითარი სახით; რადგან ის დღე არ დადგება, თუ ჯერ განდგომილება არ მოვა და არ გამოცხადდება ცოდვის კაცი, წარწყმედის ძე, რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმალლებს თავს ყველაფერზე, რასაც ღმერთი ეწოდება ან თავყვანს სცემენ, ისე რომ იგი, როგორც ღმერთი, დაჯდება ღვთის ტაძარში და თავს გამოაცხადებს ღმერთად. ნუთუ არ გახსოვთ, რომ, როცა ჯერ კიდევ თქვენთან ვიყავი, ამას გეუბნებოდით? და ახლა იცით, რა აკავებს მას, რათა თავის ჟამს გამოცხადდეს. რადგან ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს, კვლავაც დააკავებს, ვიდრე გზიდან არ იქნება აღებული. და მაშინ გამოცხადდება ის ურჯულო, რომელსაც უფალი მოსპობს თავისი პირის სულით და გაანადგურებს თავისი მოსვლის ბრწყინვალეობით; იგი, რომლის მოსვლაც სატანის მოქმედებით არის, ყოველგვარი ძალით, ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით, და ყოველი უსამართლო ცდუნებით მათ შორის, ვინც ილუპებიან, რადგან მათ არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ეხსნათ. ამიტომ ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცთომილებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე, რათა დაისაჯოს ყველა, ვინც არ ირწმუნა ჭეშმარიტება, არამედ სიამოვნება ჰპოვა უსამართლობაში. 2 თესალონიკელთა 2:3–12.

წინასწარმეტყველნი უკანასკნელ დღეებზე უფრო მეტს ლაპარაკობენ, ვიდრე მის წინამორბედ რომელიმე სხვა წმინდა ისტორიაზე, და ეს ამ მონაკვეთის შემთხვევაშიც ჭეშმარიტია. მილერის მიერ მიღებული ცოდნის ზრდის საფუძველქვა ასევე არის იმ ცოდნის ზრდის საფუძველქვა, რომელიც 1989 წელს მოვიდა, რადგან „მუდმიურთან“ დაკავშირებული წინასწარმეტყველური ისტორიის სწორი გაგება აღწერს დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეათე და ორმოცდამეერთე მუხლების ისტორიას. ამის მნიშვნელობა ის არის, რომ თუ წინასწარმეტყველების შემსწავლელს არ ესმის წარმართობის როლი და მისი წინასწარმეტყველური კავშირი პაპის რომთან, მაშინ ეს შემსწავლელი ვერ შეძლებს ამოიცნოს, რომ ჯერ პაპობის აღზევების შეკავების საქმე, ხოლო შემდეგ პაპობის დედამიწის ტახტზე დასმის საქმე, წარმართობის მიერ აღსრულდა, და რომ ეს საქმე წინასახედ წარმოადგენს გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცის როლს, რომელიც თავდაპირველად პაპობას აკავებს, მაგრამ შემდეგ იცვლება და მას დედამიწის ტახტზე დასვამს. გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცის როლი წარმოდგენილია, როგორც ამერიკის მომავალი.

ჩვენ განვაგრძობთ ჰიდუკელის მდინარის ნათლის გახსნის განხილვას ჩვენს მომდევნო სტატიაში.

„ის, ვინც ზედაპირს ქვემოთ ხედავს და ყოველი ადამიანის გულს კითხულობს, ამბობს მათზე, რომელთაც დიდი ნათელი ჰქონდათ: „ისინი თავიანთი ზნეობრივი და სულიერი მდგომარეობის გამო არც შეჭირვებულნი არიან და არც განცვიფრებულნი.“ დიახ, მათ თავიანთი საკუთარი გზები აირჩიეს, და მათი სული თავიანთ სიბილწეებში ჰპოვეს სიამოვნებას. „მეც ავირჩევ მათ ცდომილებებს და მათ შიშებს მოვუვლენ მათზე; რადგან როცა ვუხმე, არავინ მიპასუხა; როცა ვლაპარაკობდი, არ ისმინეს; არამედ ბოროტებას სჩადიოდნენ ჩემს თვალწინ და ირჩევდნენ იმას, რაც მე არ მსიამოვნებდა.“ „ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცთუნებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე,“ რადგან „არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ხსნილიყვნენ,“ „არამედ უსამართლობაში ჰპოვებდნენ სიამოვნებას.“ ესაია 66:3, 4; 2 თესალონიკელთა 2:11, 10, 12.

„ზეციურმა მომღვარმა იკითხა: „რა უფრო ძლიერი ცდუნება შეიძლება აცდუნებდეს გონებას, ვიდრე ის მოჩვენება, თითქოს სწორ საფუძველზე აშენებდე და ღმერთი იღებდეს შენს საქმეებს, მაშინ როცა სინამდვილეში მრავალ საქმეს ამქვეყნიური სიბრძნის მიხედვით წარმართავ და იეჰოვას წინაშე სცოდავ? ოჰ, ეს დიდი მოტყუებაა, მომხიბვლელი ცთომილება, რომელიც იპყრობს გონებას, როცა ადამიანები, რომელთაც ოდესღაც ჭეშმარიტება შეიცნეს, ღვთისმოსაობის ფორმას მის სულსა და ძალაში ერევიან; როცა ჰგონიათ, რომ მდიდარნი არიან, გამრავლებულნი ქონებით და არაფერი სჭირდებათ, მაშინ როცა სინამდვილეში ყველაფერი სჭირდებათ.“

„ღმერთი არ შეცვლილა თავისი ერთგული მსახურების მიმართ, რომლებიც თავიანთ სამოსელს შეუბილწავად ინახავენ. მაგრამ მრავალნი ღადადებენ: „მშვიდობა და უსაფრთხოება“, მაშინ როდესაც უეცარი დალუპვა მოიწვეს მათზე. თუ არ იქნება საფუძვლიანი მონანიება, თუ ადამიანები გულის დამდაბლებით აღსარებას არ იტყვიან და ჭეშმარიტებას არ მიიღებენ ისე, როგორც იგი იესოშია,

ისინი ვერასოდეს შევლენ ზეცაში. როდესაც ჩვენს რიგებში განწყედა მოხდება, ჩვენ აღარ დავრჩებით უზრუნველად, თავს მოვიწონებთ რა იმით, რომ მდიდარნი ვართ, გავმრავლდით ქონებით და არაფერი გვაკლია.

„ვის შეუძლია ჭეშმარიტად თქვას: „ჩვენი ოქრო ცეცხლშია გამოცდილი; ჩვენი სამოსელი ქვეყნიერებისგან შეუბღალავია“? ვიხილე, რომ ჩვენი მოძღვარი 所谓 სიმართლის სამოსელზე მიუთითებდა. როდესაც მან იგი შემოხადა, ქვემოთ დამალული სიბილწე გამოაჩინა. შემდეგ მითხრა: „ნუთუ ვერ ხედავ, როგორ ფარისევლურად დაუფარავთ თავიანთი სიბილწე და ხასიათის ხრწნილებას? „როგორ იქცა ერთგული ქალაქი მეძავად!“ მამის ჩემი სახლი სავაჭრო სახლად არის ქცეული, ადგილად, საიდანაც ღვთიური თანდასწრება და დიდება განშორებულა! ამის გამო არის უძლურება და ძალა აკლია.““ მოწმობანი, ტომი 8, 249, 250.